

ма забиколиха, а единъ отъ тѣхъ грабна коньтъ ми за юздата. Азъ измъкнахъ саблята и ударихъ селачьиницѣтъ по главата. Калпакътъ му го спаси, но въ това сѣщо време той са закилка и изпусна юздата изъ рѣцете си. Другите са уплашиха и побѣгнаха, а азъ са възползувахъ отъ тая минута, бутнахъ коньтъ си съ махмузете и побѣгнахъ. Темнината на приближающата са нощъ, както ми са чини, би могла да ма избави отъ опасностите, но изведнашъ, като са обърнахъ, видѣхъ, че Савеличъ не върви слѣдъ мене. Бѣдниятъ старецъ съ своятъ куцъ конь не можеше да избѣгне отъ разбойниците. Какво можѣхъ да права? Като го почѣкахъ нѣколко минути и като са увѣрихъ, че той е хванатъ и задрѣнъ, азъ повърнахъ коньтъ си назадъ и отидохъ да го избава. Като са приближавахъ до ярѣтъ, то чухъ още отъ далечъ викъ, крѣсакъ и гласътъ на Савелича. Азъ припуснахъ коньтъ си още по-бързо и скоро дойдохъ изново между караулите селачѣне, които на бѣха задрѣло преди нѣколко минути. Савеличъ са намираше между тѣхъ. Тие са хвърлиха на мене съ крѣсакъ и свалиха ма отъ коньтъ. Единъ отъ тѣхъ, както са видѣше, гаватариницѣтъ имъ, ни каза, че ще да ни заведе при царѣтъ. — «А нашиятъ баща, прибави той, има воля да ни заповѣда: сега ли да ви обѣсиме, или да почѣкаме божиата зора.» Азъ са непротивихъ; Савеличъ направи сѣщото, и караколѣтъ ни поведе съ веселба. Ние са спуснахме презъ ярѣтъ и влѣзохме въ селото. Въ сичките къщи горѣха огньове. Викъ и крѣсакъ са чуваше на сѣкаде. На улицата азъ срѣшнахъ много хора, но никой ни не забѣлѣжи въ темнотата и никой не позна, че азъ съмъ Оренбургски офицеринъ. Насъ заведоха право въ една колиба, която са намираше на жгалѣтъ при кръстоушѣтъ. При вратникътъ са намираха нѣкол-